

Szamosújvári Közlöny

Szamosújvári Közlöny Alapítva: 1903-Újraindítva: 2021

ISSN 2784 - 2800 ISSN-L 2784 - 2800

IV. (új) évfolyam

42-44. szám/2025 január-március

Kézműveshez avatás / fotó: Riti József Attila

Fodor Emőke Kézművesház ava- tás Szamosújváron

2025. február 5-én délelőtt zajlott Szamosújváron a Téka Kézművesház avatási ünnepe. Ez az esemény egy újabb mérföldkő a mezősegi oktatás és művelődés fejlesztésében, melyre az 1993-ban megalakult Téka Alapítvány indulás-

kor vállalkozott. A Kézműves Ház avatásával ezen a telken befejeztek egy olyan, 15 éve tartó fejlesztési munkát, aminek eredményeként fontos, a szamosújvári és a mezősegi szóránymagyarságot megtartó intézményeket építettünk fel és hoztunk létre.

Az ünnepség a Téka Népzeneiskola diákjainak énekes, zenés, táncos összeállításával vette

kezdetét, Juhos Borbála, Butuza Zsófia és Kiss Adrienn énekelt, a Bagó és Nádas zenekarok muzsikáltak, a Kaláka néptánc-együttes tagjai táncoltak.

Katona Annamária köszöntötte a meghívottakat: Nacsa Lőrinc urat, Magyarország Miniszterelnökségének nemzetpolitikáért felelős államtitkárát, Zsigmond Barna Pál parlamenti államtitkárt, miniszterhe-

lyettest; Grezsa Csaba főkonzul urat, Magyarorszá-
g kolozsvári Főkon-
zulátusa részéről; Ovidiu
Dragan urat, Szamosúj-
vár polgármesterét; Vákár
Istvánt a Kolozs Megyei
Tanács alelnökét; Buzás
Fekete Mária alprefektus
asszonyt, Antal Gézát a
Kolozs megyei RMDSZ
ügyvezető elnökét, Bar-
bos Vlad alpolgármester
urat és a jelenlevőket.

A Prima és Magyar
Örökség Díjas Téka Ala-
pítvány 2024-ben vásá-
rolta meg a Kemény Zsig-
mond Elméleti Líceum
és a Téka Szórványkol-
légium melletti ingatlant,
ahol a Téka Kézműveshá-
zat alakították ki, helyet
és felszerelést biztosítva a
különböző hagyományos
mesterségek és kézműves
technikák elsajátításához
(korongok, égetőkemen-
ce, nyersanyagok stb). A
32 millió forintos befek-
tetést a Nemzetpolitikai
Államtitkárság támogat-
ta. Az intézmények köz-
ti tér ezáltal fizikailag is
bezárult, a Kemény-vár
metafora többször is meg-
jelenik a felszólalók be-

szédében.

A Téka Alapít-
vány elnöke, Balázs-Bé-
csi Attila mutatta be a 32
éves munka célkitűzéseit,
folyamatát és kihívásait:

“2010 után a sza-
mosújvári Farm utcában
oktatási, kulturális köz-
pont jött létre: magyar
iskola, kisiskola, tornate-
rem, szabadtéri sportpá-
lya, kulturális-szabadidős
helyszínek, Kézművesház
épült fel és működik gye-
rekek, fiatalok és felnőt-
tek számára. Fejlesztési
stratégiánk alapelve kez-
dettől fogva az volt, hogy
csak egy átfogó, az élet
minden területére odafigy-
yelő szórványstratégia
lehet igazán hatékony
és eredményes. Az isko-
la mellett kellene olyan
intézmények is, amelyek
a szórványból származó
diákokban megerősítik
az egészséges nemzeti
érzést, a magyar etnikai
identitást, a kulturális
önértéktudatot; segítik a
hagyományos mezőségi
értékeink megismerését,
elsajátítását. Ezt szolgál-
ja, kiváló szakemberek
munkája által a Téka Kéz-

művesház is, ahol hetente
több mint százötven gye-
rek, fiatal és felnőtt ismer-
kedik meg a hagyományos
kézműves technikákkal,
fejleszti önmagát, miköz-
ben hozzájárul hagyomá-
nyos értékeink megőrzé-
séhez.”

Beszédében meg-
említi az idén 25 éves Me-
zőségi Szórványoktatási
Program megvalósításait,
melyet a válaszüti Kal-
lós Zoltán Alapítvánnyal
közös indítottak és kö-
zel ezer gyermek magyar
nyelven való oktatását
biztosította. „25 év alatt
felépült négy kollégiumi
épület Válaszüton, Sza-
mosújvárt és Nagysár-
máson; korszerű magyar
iskola Szamosújváron.
Létrejöttek és folyamato-
san működnek az oktatási
program összetettségét,
hatékonyágát biztosító
intézmények, mint a Kal-
lós és a Téka Művelődési
Központok, a Kallós Nép-
rajzi Múzeum, a Kallós és
Tangazdaság, a Kallós és
a Téka Népzeneiskolák,
Kallós Kézműves Ház,
a Tékarám Lovasiskola
most pedig a Téka Kéz-

művesház. Amint látható, 25 év alatt mérhető nemzetpolitikai eredményeket értünk el a mezőszőlőszőlőmagyar közösség életminőségét fejlesztő és nemzettudatát meghatározó, megerősítő intézmények által.”

A köszönet sem maradhatott el, hiszen a magyarországi és helyi támogatások nélkül nem valósulhatott meg mindez.

Nacs Lőrinc, Magyarország Miniszterelnökségének nemzetpolitikáért felelős államtitkára méltatta az újabb megvalósítást, és a további támogatásról biztosította a külföldi magyar oktatási hálózatot, a magyarul tanuló diákokat. Kiemelte a szőlővidékeken tevékenykedő intézmények jelentőségét és a végvárok fontosságát. Megköszönte mindenki munkáját, aki hozzájárult, hogy a szőlővidékben újabb fejlesztések történtek és hozzájárul ahhoz, hogy még száz évig szóljon a magyar zene, a magyar szó.

Antal Géza, az RMDSZ ügyvezető elnöke felszólalásában a kitartó munkát emelte ki, melyre már rég felfigyelt. Biztosította az RMDSZ további támogatásáról a helyi közösséget és a Téka munkaközösségét, reményét fejezte ki, hogy az épületek sokáig fennmaradnak, a munka sokáig folyik.

A városvezetés mindig a Téka Alapítvány mellett állt. Jelenleg is az az Ovidiu Dragan polgármester áll a város élén, akinek a vezetése alatt, 2008-ban az iskolának kiutalta a városi tanács a telket. Köszöntőjében kiemelte a hosszú együttműködést, mely példaeztékű lehet. Gratulált a megvalósításokhoz, a lehetőségek kihasználásához és ahhoz, hogy számos oktatási, művelődési lehetőséget felkínálnak a magyar és nemcsak magyar helyi gyerekek számára.

Vákár István, régi támogatónk, barátunk szerint „*Armenopolisban a legjobb dolog az örmények megtelepedése után*

a Téka megalakulása”. Kiemelte Balázs-Bécsi Attilának és csapatának munkáját, megköszönve a határon túli támogatást és a helyi, megyei adminisztráció támogatásáról biztosította a jelenlevőket, Isten áldását kérve a munkára.

Az ünnepség a kézműves ház bejáratánál levő szalag ünnepélyes elvágásával folytatódott, majd Küsmödi Attila római katolikus plébános és Opra Koppány református segédlelkész megáldották az épületet és felszentelték az épületet.

Az ünnepség a támogatókat megörökítő tábla leleplezésével ért véget, majd baráti beszélgetésekkel folytatódott. A kézműves és oktatási munka pedig tovább folytatódik, hogy sok gyerek felfedezhesse teremte erejét, hogy kézimunkája által jobban bízzon magában, hogy a szépet minél többen értékeljék és népi motívumaink által magyarok maradhassunk.

Megemlékezés a művelődési házban / fotó: Riti József Attila
Riti József Attila

Megemlékeztek az 1848-1849-es forradalomra és szabadságharcra

Az 1848–1849-es forradalom és szabadságharc tiszteletére szervezett megemlékezéssorozat izgalmas kvízzel vette kezdetét, amelyet középiskolás diákok és felnőttek számára szerveztek a Hayak kávézóban. A csendes megemlékezés és a koszorúzás sem maradt el. Március 16-án a hagyományokhoz hűen tiszteletünket róttuk le a szabadságharc szamosújvári hősei előtt. Az esemény első állomása az egyko-

ri rabtemetőben található Rózsa Sándor sírja volt, ahol 11:30-kor kezdődött a megemlékezés és a koszorúzás.

Délután 17 órától ökumenikus istentiszteletre került sor a szamosújvári református templomban, ahol a helyi egyházak közös imádsággal emlékeztek meg a szabadságharc hőseiről és áldozatairól.

Az ünnepi megemlékezések csúcspontjaként 18 órától gálaműsorra került sor a főtéri művelődési otthonban. A megnyitón felszóllaltak Rotar Izabella RMDSZ elnök, Dragan Ovidiu polgármester és Tasnádi Szilárd RMDSZ szenátor. Az ünnepi esten felléptek a Kemény Zsig-

mond Elméleti Líceum diákjai, valamint a Téka Alapítvány néptáncscsoportjai és zenekarai, akik hagyományörző műsorral idézték meg a forradalom szellemét. A gálán színpadra lépett a Nádas Zenekar, a Bagó Banda, a Kiskaláka és a Kaláka együttes, valamint a harmadik osztály (tanítók: Biris Modi Erika és Daróczi Gréta), az általános iskolások (tanárok: Papp Erzsébet és Debreczeni Orsolya Katalin), valamint a 11B osztály más diákokkal kiegészülve (osztályfőnök: Riti József Attila).

A rendezvények szervezője az RMDSZ szamosújvári szervezete volt. A programok megvalósításában partnerek voltak a Kemény Zsigmond Elméleti Líceum, a Téka Alapítvány, a szamosújvári egyházak és az 51. számú Czetz János cserkészcsapat.

A szervezők örömmel fogadták az érdeklődőket, akik együtt emlékeztek hőseinkre és erősítették nemzeti összetartozásunkat.

Fodor Emőke

Elemis pörgettyű XX. alkalommal

Február 27-én szervezték meg idén a Téka Alapítvány által kezdeményezett vetélkedő XX. kiadását a szamosújvári Kemény Zsigmond Elméleti Líceum tanítóival közösen. Az elemistáknak szóló vetélkedő témája a farsang volt.

A két helyi csapaton kívül még öt település – Szék, Dész, Bálványosváralja, Válaszút és Bethlen – iskolájából érkezett diákok vetélkedtek. Hagyományosan a csapatban minden elemis évfolyam képviselteti magát.

A versenyt Kis Angéla tanítónő vezette le, aki még a vetélkedő előtt jégtörő játékkal oldotta a feszültséget, és alapozta meg az esemény jó hangulatát.

Első versenyszámként a csapatok bemutatkoztak. Csodaszép plakátok, bemutatkozó versikék, jelmezek vonultak fel a zsűri előtt. Az idén a zsűri Szabó Mária, nyugalmazott tanítónőből, Rariga Imola, a Téka Alapítvány képviselőjéből és Schuller Hajnal, a KZSEL magyartanárából állt.

A második feladat történet alkotása volt, amelyet a padláson porosodó álarc megtalálása indított. A feladatot

bonyolította, hogy minden csapat előkészítőse Wordwall applikáció sorolókereke segítségével „kipörgetett” egy szót, amelyet bele kellett fűzniük a mesébe. Az alkotott szöveget fel is olvasták a társaiknak, a csapattagok pedig segíthették a rögzített előadást.

A farsangi ünnepkörrel szóló ismereteket Plickers alkalmazással mérték a szervezők. Farsanghoz kötődő szókapcsolatokat szóköriírással fejtettek meg, majd farsangi témájú közmondás befejező részét tippelték meg a résztvevők.

Nagyon szoros eredmény született. Elsők a szamosújvári Álarcos mágusok, másodikak a székiek, harmadikak a désiek lettek.

Köszönet a Téka Alapítványnak a támogatásért, köszönet a résztvevőknek a tartalmas együttlétért. Jövőre ismét pörgetjük eszünket, nyelvünket a helyes anyanyelvhasználat érdekében.

*Sükösd Ildikó***Csillagfény
Szamosújváron**

A Szamosújvári Kemény Zsigmond Elméleti Líceum Csillagfény nevű betlehemes csapata idén immár harmadik alkalommal vesz részt a Székely Kapuk-Zöld Kapuk nemzetközi programban. A magyarországi Európai Magyar Fiatalokért Alapítvány gondozásában meghirdetett nemzetközi ökocivilizációs vetélkedőn ezüst- és bronzminősítést nyertek 2021- és 2022-ben, valamint hor-

vátországi kirándulást. Idén az V.B osztály csapata várja izgatottan az eredményhirdetést.

Az ötödikesek nagyon lelkesen készültek a mezősegi település, Szépkényerűszentmárton hagyományos betlehemes játékanak előadására. A csapat tagjai a játék minden mozzanatát élvezték: a próbákat, a sok éneklést, az öltözködést, a szereplést, a helyszínre való kiszállást, mint az „igazi színészek”. Az előadások után pedig beszámoltak arról, hogy a közönség érdeklődéssel feléjük forduló arca igazi örömet

okozott számukra. A csapat háromszor adta elő a betlehemes játékot. Megörvendeztette a kisiskolásokat, A Sünike Óvoda kicsinyeit és a karácsonyi ünnepély keretén belül az iskola diákjait, valamint a szülőket.

Hálások voltak, hogy a betlehemes játékkal sikerült átadni a karácsony üzenetét és hangulatát, valamint ápolni és éltetni a magyar kultúránk értékeit, a népi hagyományokat.

Köszönjük Dr. Varga B. József programkoordinátornak a lehetőséget!

*Felszegi Imre***Szent Márton
öröksége és
kultusza:
Nemzetközi
konferencia
Szamosújváron**

Szent Márton tisztelete településeinken címmel tartott nemzetközi tudományos konferenciát az Erdélyi Szent Márton Kulturális Központ

Egyesület 2025. február 9-én a Téka Alapítvány előadótermében. Mivel a tavalyi esztendőben egyesületünk felvételt nyert az Európai Szent Márton szervezetbe, jónak láttuk az idei év tevékenységeit egy nemzetközi konferenciával indítani. Az előadók Magyarországról, Szlovákiából és Kolozsvárról érkeztek városunkba.

A konferencia kul-

turális programmal indult, melyen a Téka Népzeneiskola énekesei és zenészei bővítették el a jelenlévő fiatalokat, felnőtteket, pedagógusokat és egyetemistákat. A köszöntések után dr. Lupescu Makó Mária a kolozsvári Babes-Bolyai Tudományegyetem docense **Szent Márton középkori erdélyi kultusza** című előadása ragadta magával a hallgatót. Lupescu tanárnő

A konferencia /fotó: Riti József Attila

elvezette a jelenlévőket Márton születésének helyszínére, Szombathelyre. Majd élete állomásainak helyszíneit mutatta be Szombathelytől Toursig, valamint azt, hogy miképpen lett a katonából püspök. Kiemelte a legismertebbet a szent legendái közül, az Amiens-i köpenymegosztás jelene-tét, mely megváltoztatta Márton életét. Ezután tért rá kutatási témájának bemutatására. Szent Márton erdélyi kultusza kapcsán többek között arról is szó esett, hogy a középkorban mennyire volt elterjedt a Márton név és ez összefüggésben állt-e a szent-ről elnevezett települések számával vagy a szent iránti tisztelettel.

A következő előadó Feiszt György szombathelyi történész, levéltáros volt, aki már több évtizede évente több alkalommal is megfordult Erdélyben. A történész elmesélte az egyik ilyen útja során szerzett élményét. Erdélyország egy településén előadás előtt bemutatkozott egy helybélinek: „a nevem Feiszt György”, mire az atyafi ennyit mondott: „nem baj”. A konferáló megtoldotta egy személyes élménnyel: egy alkalommal együtt voltak a történésszel és az asztalról egy tányér „valahogy leugrott” és összetört. Erre a jelenlévők egymást nyugtatva mondták: „nem baj”. A történész pedig így szólt: „Feiszt György”. Itt,

Szamosújváron immár nyolcadik alkalommal tartott előadást. Korábban Erdély címeréről, a Hunyadiakról, a szász erődtemplomokról, és más történelmi témákról mesélt. Jelen konferencián Szent Márton szülővárosáról beszélt bővebben és az ott épített örökség értékeit bemutatta be, fényképek segítségével hozva azokat közelebb az érdeklődőkhöz.

Rövid szünetet követően a Szlovákiai Szent Márton Egyesület elnöke, Szűcs Éva bemutatta, hogy milyen jótékonyági és közérdekű szolgálatokat végeztek az elmúlt esztendőkből. A jelenlévők figyelemmel hallgatták, hogy Szent Márton tiszteletével munkálkodva milyen előrelépéseket sikerült tennie az egyesületnek a szlovákiai Alistál településen. Ők a tapasztalataik révén kívánnak egy jó példát mutatni az Európa többi területéről csatlakozott Szent Márton egyesületeknek.

Mindez idő alatt a Gödörben Wächterné

Lakatos Ágnes szombathelyi hitoktató játszóházat vezetett a gyerekek számára. A drámajátékok, bábozás és interaktív játékok által ismertette meg velük Szent Márton életét. Térképpel szemléltetve bejárták életének főbb állomásait Szombathelytől Toursig, beöltöztek a korabeli katonaviseletbe. A kézimunkázás végeredményét pedig örömmel vitték haza. Így a gyerekek is megismerték a szent történetének legfontosabb mozzanatait, ugyanakkor bepillantást nyertek az akkori világ működésébe, a katonák mindennapjaiba.

Ebéd után a külföldről érkezett vendégeket a helyi egyesület tagjai elkalauzolták Szépkenyerűszentmártonba, ahol többek között megnézték a református templomot és annak tornyában elhelyezett Mátyás király korabeli harangot.

Szamosújvárra visszaérkezve előbb Rózsa Sándor sírját tekintették meg. Itt egyik focikedvelő kiemelte, hogy a 2023. október 14-én megrendezett Magyarország-Szerbia fut-

ballmérkőzés előtt a Rózsa Sándornak tulajdonított mondat volt olvasható a szurkolók plakátjain: „Ha mindönki úgy tősz, ahogy tönni köll, akkó mindön úgy lössz, ahogy lönni köll”.

Aztán néhány mondatban bemutatták az egykori Martinuzzi várat, melyben sokszor tartózkodott maga Martinuzzi Fráter György is, de később Dobó István is ide volt bebörtönözve.

Vendégeink megtekintették a főteret, végigsétálva a Salamon templomtól az Örmény Katolikus Székesegyházig, ahol Molnár Tibor bemutatta a Joachim von Sandrart festményt és a Nepomuki Szent János mellékoltárban található Szent Márton szobrot.

A nap zárásaként egy rövid megbeszélésre ültek össze a résztvevők, hogy egymással ötleteiket, tapasztalataikat, jövőbeli terveiket megosszák. A három ország képviselői összehasonlították milyen lehetőségek, nehézségek merülhetnek fel esetükben, hogyan és milyen körül-

mények között tud dolgozni egyesületük.

Konklúzióként érdemes kiemelni, hogy a konferencián egyazon személy és annak kultusza volt a téma, más-más szemszögből világítva meg életét, tiszteletét, így a jelenlévők valóban megismerhették a szent életét.

Egyesületünk tagjai hálás köszönetet mondanak az előadónak, a támogatóknak, a partnereknek, a résztvevőknek, és mindazoknak, akik segítettek megszervezni az első nemzetközi tudományos konferenciát. Az Erdélyi Szent Márton Kulturális Központ Egyesület tagjai ezúton mindenkit szeretettel hívnak és várnak a következő rendezvényekre. Május 16-án Bátor Botond Hargitafürdőn szolgáló pálos szerzetes látogat városunkba hitmélyítő előadásának bemutatása végett. Október 11-én pedig ismét sor kerül a Szépkenyerűszentmárton–Szamosújvár Zarándoklatra, melynek lelki vezetője Marian Waligora częstochowai (Lengyelország) pálos szerzetes lesz.

A szamosújvári katolikus kórus Gyulafehérváron / fotó: Gyulafehérvári Római Katolikus Érsekség

Riti József Attila

A szamosújvári kórus fellépése a jubileumi szentmisén

A 2025-ös jubileumi év rendezvénysorozatának egyik jelentős eseményén a szamosújvári katolikus kórus, Molnár Árpád kántor-karnagy vezetésével, gazdagította énekével a gyulafehérvári Szent Mihály római katolikus székesegyházban tartott szombat (február 15) délelőtti szentmisét. Az ünnepi liturgiát Kereskes László segédpüspök celebrálta, aki homíliájá-

ban a jubileumi év központi üzenetére, a remény és a hála jelentőségére hívta fel a figyelmet. A kórus előadása emelte az ünnep fényét, lehetőséget biztosítva a híveknek, hogy megtapasztalják a székesegyház kivételes akusztikáját.

A szentmisét követően Veres Stelian kanonok, gazdasági igazgató vezette körbe a vendégeket, bemutatva a székesegyház történelmi és építészeti értékeit. Ezt követően a kórus tagjai ellátogattak az érseki palotába is, ahol különleges élményben volt részük: megtekinthették Márton

Áron püspök egykori lakosztályát, amely ma is őrzi a püspök szellemi és lelki örökségét.

A szamosújvári kórus és Molnár Árpád karnagy részvétele jelentősen hozzájárult a jubileumi év ünnepélyes hangulatának megteremtéséhez. Az érsekség köszönetét fejezi ki a szamosújvári vendégeknek zenei tehetségükért és elkötelezettségükért, amellyel gazdagították ezt a különleges alkalmat.

A jubileumi év során a hívek további magasztos és emlékeztető eseményekre számíthatnak, amelyek mélyen megérintik a résztvevők lelkét.

A cikk a Gyulafehérvári Római Katolikus Érsekség közleménye alapján készült.

Olvassa online is!

Székely Csaba

Szamosújváron lépett fel a Szent Cecília kórus

Szamosújváron mindig is régi hagyománya volt az egyházi zenének. Az iskolák énekkarai mellett minden templomnak volt saját kórusa. Így van manapság is és különösen a római katolikus és örmény templomok közös kórusa örvend nagy sikernek, gyakori idegenbeli fellépése külön színfoltot jelent a város zenei életében.

A Molnár Árpád karmester vezette énekkar az elmúlt napokban a Magyar Kultúra Napja keretében a vajdahunyadi római-katolikus templomban lépett fel, ahol három magyar szerző kórusénekét adta elő. A liturgia

után a a szamosújváriak meglátogatták a híres Hunyadi várat, ahol maradandó élményben volt részük.

Február 9-én Szamosújváron, a kolozsvári Szent Cecília kórus két alkalommal is fellépett a helyi római-katolikus templomban és az örmény-katolikus székesegyházban. A harminc tagú közismert kórus műsorán olyan zeneművek szerepeltek, mint például Bródi Tamás Deszdurmiséje, Horváth Márton Levente O salutaris hostin című száma, Peter Anglea Jubialt Deó-ja, Marice Duruflé Ubi Caritas műve. Ugyanakkor két kimondottan örmény liturgikus négyszólamú éneke is elhangzott, amelyet nagy tetszéssel fogadott a lelkes hallgatóság, amelynek ritkán adódik hasonló

zenei megnyilvánulás.

A dr. Potyó István vezette kolozsvári kórusban helyet kapott Molnár Árpád, a szamosújvári római- és örmény – katolikus kórusok lelkes vezetője és a kisváros komolyzene életének szakavatott irányítója. Mielőtt hazautaztak volna, a kolozsvári vendégek megcsodálták a főtéri örmény-katolikus székesegyházat és a körülötte lévő építészeti remekműveket.

Február 16-án, évközi hatodik vasárnapon a szamosújvári örmény – katolikus kórus egyházzenei szolgálatot teljesít Gyulafehérváron a dr. Kovács Gergely érsek által bemutató szentmisén. A kántori és karvezetői szolgálatot Molnár Árpád látja el.

Riti József Attila

Michel van Langeveld: A holland, aki ott- honra lelt Széken

Január 29-én tették el az erdélyi Mezőség egyik legérdekesebb alakját, Holland Mihályt, eredeti nevén Michel van Langeveldet, aki 2011-ben, Székre köl-

tözött, miután többször is járt a mezőségi településen, amelynek szerelmese lett.

Holland Misi kapcsolata Székkel még a nyolcvanas évek Hollan-

diájában kezdődött, amikor egy antikváriumban véletlenül rátalált Korniss Péter fotográfus Elindultam világ útján című könyvére, amely élethűen ábrázolta a Mezőséget. A gyűjtemény annyira megragadta, hogy tizenöt példányt vásárolt belőle.

A képek hatására 1986-tól kezdve minden hónapban részt vett az Utrechtben szervezett magyar táncházban, ahol a háromórás táncoktatás és az élő zene révén egy teljesen új világot ismerhetett meg. Itt találkozott a Téka zenekarral, valamint olyan neves zenészekkel, mint Fodor „Neti” Sándor, Árus Ferenc, Berecz András, a Magyarpalatkai Banda, az erdősombatelkiek, a Nadara Gypsyband és a gyimesbükki Zerkula János.

A romániai rendszerváltást követően az első adandó alkalommal hosszú útra vállalkozott, és ellátogatott Székre, ahol teljesen megbabonázta egy hagyományos tisztaszoba hangulata.

Több interjúban is elmesélte, hogy az itt elfogyasztott bableves és a pálinka – amelytől teljesen megrészegeedett – hozzájárult ahhoz, hogy évekkel később végleg itt találjon otthonra.

Széki látogatásai megerősítették benne az elhatározást, hogy ideköltözzön. 2004-ben vásárolt egy kis, hagyományosan kékre festett házat, amelyet felújított – csak később derült ki, hogy a régi csipkeszegi táncházat vásárolta meg. Véglegesen 2011-ben költözött Székre, ahol családi kötelékek is erősítették ittlétét: 2012-ben falubeli feleséget talált.

Székre költözése évében a forrószegi táncházat is megmentette. A lebontott épület teljes faanyagát – „beleértve az eredeti tetőt, gerendákat, ablakokat és ajtókat is. Jelképes, 1000 lejtért vihettek el az anyagokat és felépítettem a forrószegi táncházat Csipkeszegen.” [1]

Az új épületet vé-

gül 2012-ben avatták fel, az ünnepségen Novák Ferenc – Tata (<https://kozlon.ro/novak-ferenc-tata-nekrolog/>) is részt vett. Ugyanebben az évben, augusztusban rendezték be benne Korniss Péter egyik fotógyűjteményét, amely olyan felvételeket tartalmazott, amelyeket a művész széki táncházakban készített.

Holland Mihály több ezer, kidobásra ítélt hagyományos széki tárgyat mentett meg, háza valóságos múzeumává vált. Bár hollandnak született, Michel igazi széki magyarrá lett, a mezőszegi kultúra egyik legnagyobb megőrzőjévé vált.

Tragikus, hirtelen halála arra emlékeztet bennünket, hogy bármennyit is tesz az ember életében, sorsa előtt mindig csak egy hajszálnyi idő áll.

[1] Forrás: Ha feltámad a szél, a csizmák máris táncolnak – folkMAGazin 2023/2 www.folkmagazin.hu

Riti József Attila
(készült az MTI tudósítása alapján)

Beiktatták az az Erdélyi Református Egyházkerület 47. püspökét

Szombaton, február 1-én ünnepi körülmények között beiktatták az Erdélyi Református Egyházkerület 47. püspökét, dr. Kolumbán Vilmos Józsefet, a kolozsvári Egyetemi Fokú Egységes Protestáns Teológiai Intézet professzorát. Az ünnepi eseményre a Farkas utcai református templomban került sor.

Az új püspök beiktatásán számos erdélyi és magyarországi neves személyiség is részt vett, mint például Sulyok Tamás, Magyarország Köztársasági elnöke, Nagy János, Magyarország Kormányának Miniszterelnöki Irodáját vezető államtitkára, Kelemen Hunor, az RMDSZ elnöke, valamint Ciprian Vasile Olinici, a román kormány

vallásügyi államtitkára, de sokan mások is.

Az ünnepi eseményen más keresztény felekezet képviselői is részt vettek. A teljesség igénye nélkül a következők: Ft. Kerekes László, a Gyulafehérvári Római Katolikus Érsekség segédpüspöke, Ft. Adorjáni Dezső Zoltán, a Romániai Evangélikus-Lutheránus Egyház püspöke, Ft. Reinhard Guib, a Romániai Ágostai Hitvallású Evangélikus Egyház püspöke, Dietmar Arends, Benedict Bistrițeanul ortodox segédpüspök, Claudiu-Lucian Pop, a Kolozsvár-Szamosújvári Görögkatolikus Egyházmegye püspöke, a Németország Lippei Tartományi Egyházának moderátora, dr. David Bruce, az Ír Presbiteriánus Egyház volt moderátora, illetve dr. Haroutione Selimian, a Szíriai Örmény Protestáns Gyülekezetek Szövetségének elnöke.

A beiktatási istentiszteleten az ígét Steinbach József, a Magyarországi Református

Egyház Dunántúli református egyházkerületének püspöke és a Magyarországi Református Egyház zsinatának lelkes elnöke hirdette. A prédikáció központi igéje a következő volt „*1 Grádcikok éneke Dávidtól. Ímé, mily jó és mily gyönyörűsége, a mikor együtt lakoznak az atyafiak! 2 Mint a drága olaj a fejen, a mely aláfol a szakállon, az Áron szakállán; a mely lefoly köntöse prémjére; 3 Mint a Hermon harmatja, a mely leszáll Sion hegyeire. Csak oda küld áldást az Úr és életet örökké!*” (Zsoltárok 133: 1-3)

A zsinati elnök szolgálata után dr. Kolumbán Vilmos József letette püspöki esküjét, majd a püspökként tartott igehirdetésben elmondta, hogy az ő feladata püspökként: „*elsősorban az evangélium hirdetése az, amire elszegődtünk, de arra is, hogy közösséget építsünk*”

Az iktatáson Sulyok Tamás köztársasági elnök kiemelte, hogy az

erdélyi református magyar-ság megőrzése természetes vágya Magyarországnak, mely a Kalotaszegtől Székelyföldre terjedő református gyülekezetek és intézmények megingathatatlanságán alapul.

A beszédben bátorítón idézte a 125. zsoltár kezdő versét, kiemelve, hogy az Úrban való hit, a kitartás és a jó pásztori vezetés elengedhetetlen a közösség felemelkedéséhez. Ugyanakkor hangsúlyozta, hogy Kolumbán Vilmos korábbi tapasztalatai és a református közösségek erősítése kulcsfontosságúak a magyar nemzet jövőjének formálásában.

Nagy János államtitkár kijelentette, hogy az erdélyi reformátusok ma bátran és felemelt fejjel tekinthetnek a jövőbe, élükön az új püspökükkel, Kolumbán Vilmos Józseffel.

Beszédében megemlítette, hogy a közösség történelmi megpróbáltatásai – a kisebbségi helyzet, a kommunista diktatúra és a demográfiai válság – ellen a hit, a kultúra és az összetartás révén mindig fel tudott emelkedni.

Hangsúlyozta a magyar kormány támogatását, amely lehetővé teszi, hogy az új beruházásokkal, az épületek és intézmények megújulásával a közösség tovább erősödjön, és egy-ségben éljen tovább.

Kelemen Hunor, a RMDSZ elnöke szerint az új református püspök beiktatása nem csupán egy személyes mérföldkő, hanem a közösség hitének és összetartozásának ünneplése is.

Az új vezető feladata, hogy megőrizze a hagyományos értékeket, miközben egy olyan modern világban építi a jövőt, ahol a digitalizáció és globalizáció komoly kihívásokat támaszt az egyház és a társadalom számára.

Kiemelte továbbá, hogy a fiatalok bevonása létfontosságú a magyarság fennmaradásához, és a romániai magyar politikai képviselő is támogatja ezt az irányvonalat.

Kató Béla, az Erdélyi Református Egyházkerület emeritus püspöke, az eseményen kifejezte mély háláját Isten felé a címzett személy által vég-

zett kiemelkedő munkáért, és személyesen dicsérte az imádságosságot, őszinteséget, alázatot, határozottságot és a cselekvőkészséget, amit benne megfigyelt.

Kiemelte, hogy a mai szabad választás lehetősége révén a kiválasztott püspök sikere vagy bukása közvetlenül tükrözi az egész közösség helyzetét.

Emellett azt is kiemelte, hogy egy olyan vezetőnek, aki átfogó vízióval és küldetéstudattal rendelkezik, fontos feladata a gyülekezetek személyes látogatása, mely elősegíti az egyház tagjainak további integrációját.

dr. Kolumbán Vilmos József 1974-ben született Baróton. Lelkészi pályafutását 1998-ban kezdte a Bölöni Református Egyházközségben. 2005-ben a Debreceni Református Hittudományi Egyetemen szerzett doktori címet.

1999-től a kolozsvári Egyetemi Fokú Egységes Protestáns Teológiai Intézetben tanított, ahol egészen a professzori címig jutott el.

Riti József Attila**Jó formában az
Athletic Olimpia**

A Szamosújvári Athletic Olimpia alaposan felkészül az alsóházi rájátszásra, amelyet egyértelműen meg akar nyerni. A csapat a kupa csoportkörében is érdekelt, ahol egy mérkőzést már le is játszott és 3-0 arányban győzte le az FC Hermannstadtot. Ebben a sorozatban a lehető legmesszebb szeretne eljutni.

A keret jelenleg 26 fős, ebből négyen az U15-ös korosztályos csapatból kerültek fel most télen. A sérüléssel küszködő Gévay Dorka mellé, aki már a felépülésen dolgozik, sikerült kapust is igazolni.

Major Melinda**Rebeka meséje**

Valamikor, réges-régen, egy kicsi faluban, Válaszúton, élt egy gazdag család, a Bánffy család, egy gyönyörű kastélyban. A Bánffy család-

A felkészülési időszak nagyon produktív voltak a csapat számára. Először is átestek a szükséges sportorvosi vizsgálatokon, majd csütörtökön egy felkészítő mérkőzést játszottak a Liga 2-ben szereplő Marosvásárhelyi SE 1898 ellen, ahol 3-2-es győzelmet arattak. A csapat utolsó felkészítő mérkőzését február 23-án játszotta Szászfenesen, a Liga 3 harmadik csoportjának éllovasa, a Szászfenesi ACS Academia de Fotbal ellen, melyet nagy gólaránnyal le is győzött.

Az alsóházi rájátszásból már három mérkőzést is lejátszottak. Az első fordulóban hazai pályán 7-0-ra győzte le az FC Hermannstadot (gólszerzők: Alexandra

Șerban, Adina Rognan, Denysa Pinzariu, Paula Agu és Andrada Ungur). A második fordulóban, szintén hazai pályán 1-0-ra győzött az ACS Vasas Femina FC ellen (gól: Paula Agu), a harmadik fordulóban pedig Denysa Pinzariu és Alexandra Șerban góljaival 2-0-ra győzte le a Gyulafehérvári Unireat.

A Szamosújvári Athletic Olimpia tehát jó formában van, és minden jel arra utal, hogy komoly esélye van az alsóházi rájátszás megnyerésére, valamint a kupában is szép eredményt érhet el. A frissen felkerült fiatal tehetségek pedig további lendületet adhatnak a csapatnak a következő mérkőzéseken.

nak volt egy szépséges lánya, Rebeka. Hosszú fekete haja, csillag szeme, sudár termete. Hetedhét országból jártak hozzá az udvarlók. Ám Rebeka csak egyetlen fiút látott még álmában is. Ez a fiú a Bánffy család kocsisa volt. Szép, magas legény,

a tekintetével minden lányt megbabonázott.

Történt egyszer, hogy Rebeka elment Szamosújvárra vásárolni. Engedélyt kért a szüleitől, hogy kocsival utazhasson. A szülei beleegyeztek, semmit sem gyanítottak a két fiatal szerelméről.

Szamosújváron Rebeka az örményektől megvásárolta a legszebb selymeket. Ünnepi ruhákat akart varratni magának arra az alkalomra, amikor titokban összeházasodik a délceg kocsis-sal.

Útban hazafelé a fiatalok megálltak Kérőfürdőn. Egy kicsike asztalnál foglaltak helyet, teát rendeltek. Meglátta őket egy válaszüti öreg-asszony, aki épp virágokat árult. Ez lett a két szerelmes veszte.

Mikor hazaérkeztek, a Rebeka szülei már mindent tudtak. A fiatal kocsis azonnal menesztették, Rebekát pedig el akarták küldeni idegen országba, hogy mossza ki fejéből titkolt szerelmét.

Rebeka nagyon szomorú lett. Tudta, hogy szüleit nem tudja megpuhítani.

Kétségbeesésében átment a kastélyukkal szembeni vadászházba. Ott, a padlásszobában véget vetett életének. (Felakasztotta magát.)

A gyászoló csa-

lád annak rendje, módja szerint eltemette Rebekát a dombon levő hatalmas családi kriptába.

Teltek az évek, évtizedek, talán századok is. A szomorú eseményre már senki sem emlékezett. Közben a kriptába más személyeket is temettek.

A II. Világháború végén, néhány elvetemült fiatal arra gondolt, hogy ki kellene rabolni a kriptát 'lakóit', hátha értékes ékszereket találnak. Ám a kriptá erős vasalt kapuját nem tudták kinyitni. Ekkor robbanóport gyűjtöttek. De egyikük sem értett a robbantási technikákhoz. Túladagolták a robbanóanyagot, így a kriptának nemcsak a bejárata, de a mennyezete is felrobbant, maga alá temetve a koporsókat.

Sok csontvázdarab maradt a felszínen. Ezeket a falusiak összegyűjtötték és egy sírba temették. Ez egy szerdai napon történt.

Rebeka csontjai is temetőbe kerültek. Azaz, szinte. Hogy, hogy nem,

egyik lábszárcsontja valahol elveszett.

Ezért Rebeka nem tud megnyugodni, hetente minden szerda éjjel visszajár kísértetni, keresi lábszárcsontját.

Ha valaki közületek Válaszüton marad szerda éjjel, számítsen arra, hogy összefut Rebeka szellemével. Ha ezt a kellemetlen találkozást el akarja kerülni, csak egy dolgot kell tennie. Este, sötétedés után háromszor kell inaszakadtából kiabálnia:

*,Alig várom szeredát,
hogy lássam meg Rebekát.*

*Ha meglátom Rebekát,
letöröm a derekát.*

Én már kipróbáltam.

Működik: soha nem találkoztam Rebeka szellemével.'

Fogadjátok meg ti is tanácsomat!

A fotó mesterséges intelligenciával készült

Ferenczi Izabella Zsanett

Az utolsó könyvcsepp

Épp olyan ez, mint tavaly karácsonykor. Nem lett jobb, és nem sokkal lett rosszabb sem, csak a forószegei levegő lett csípősebb. A ruhám éppen olyan fagyos és elavult, mint tavaly ilyenkor, de nem panaszkodom hisz van akinek ennyi sincs. A csorgó sikátoron felfele menet, a nagyhétre vonuló felnőttek látván, felteszek egy kérdést magamban. Vajon melyik a jobb, az ha van egy jól kibélelt ruhád ami a tested melegíti, vagy az ha meleg ruhád ugyan nincsen,

de a szíved melegsége a családot szeretetétől forró? Miközben keresem a megfelelő választ a saját kérdésekre, akarva, de még akaratlanul is észrevenném a velem szembejövő társaságot, akik látszólag nagy hűséggel és lelkesedéssel sietnek a templom felé. Nem sokat időzők el az előbb látotakon, mivel a kérdésre a válaszom nem csak hogy eszembe jut, de még nagyon is szúrja szívemet. Mit meg nem adnék azért, hogy újra édesanyám karjaiba vessem magamat, figyelve apám reakcióját, aki már alig várja, hogy őt is sorra vegyem. Mit meg nem tennék azért, hogy most viszont láthassam

őket újra, de tudom, hogy ez a képzelgés már csak a fejemben élhet tovább. Gyorsan, el is engedem a bennem felszínre törő emlékképeket, hadd vigye el a szél azokat a könnyeimel együtt. Miután a hideg levegő megszárítja az arcomon meglapuló nedvességet, ismét útnak indulok, de már nem ugyanabba az irányba, hanem letérek jobbra a perzselt disznó illat irányába. Bekukkintok a kerítésen, és kíváncsi tekintettel figyelem a malacot körbeálló gyerektársaimat, akik szemmel láthatóan nem fogják fel, hogy abból az egy mázsás malacból nem kapnak annyi finomságot amennyivel jóllaknának. Még mielőtt a gyomrom jelezné, hogy én viszont semmit nem kapok abból, sietősen odábbállok. Fáradt vagyok, gyötör az idő és most már a lábaim is fáznak, ezért nem is kéretem magam amikor megpillantom az utca végén Józsi bácsi pajtáját. Amint elérek oda, bemegyek az ajtón egészen oda hátra

a pajta végibe és kivettem magamat a szalmára. Előszedem a zsebemből a száraz kenyeret és jóízzel elkezdem majszolgatni. Nem is telik sok időbe míg végül a jó meleg szalmán feküdve elnyom az álom.

Reggel elsőnek a kakas hangja ébreszt fel, de jóval utána nem meglepően ismét az emberek zsidongására leszek figyelmes. Ha a templomba való menetel egy héten többször is előfordul, akkor már tudom, hogy a karácsony napokon belül itt van. Most viszont, sokkal több ember indult el templomba, mint tegnap, tehát gyanítom, hogy már innep[1] szombatja lehet. Ismét a fejembe kúszik édesanyám gondolata, aki mindig ezen a napon szokta megsütni a kalácsot egy jól kidolgozott formában, és a kenyeret is ezen a napon tette oda sülni, mégpedig káposztalapún. Érdekes módon épp akkor küldött el engem a háztól mire az enni-valók meglettek. Ilyenkor

mindig a lelkemre kötötte, hogy sokat maradjak a szomszéd Pistinél, mert az ünnep után már visz magával és édesapámmal a mezőre, és akkor nem lehet több szomszédolás. Úgy tettem, mint aki megértette mit is jelent ez, de titkon azon ügyködtem, hogy kifogásokat gyártsak az ünnep utánra, hogy miért is nem mehetek velük a mezőre. A szomszédgyerekkel mindig jól eltelt az idő, de ezt már csak akkor vettem észre amikor anyám átkiabált a kerten, hogy: „fiam erigygyl haza!”. Mikor haza értem, és beléptem a szobába a karácsonyfa már hadilábon állt, feldíszítve a szoba sarkában. Csak évekkkel később jöttem rá, hogy valójában, a szüleim ez idő alatt díszítették fel a fánkat, és ezért kellett mindig átmennem Pistihez. Milyen szép is volt, bárcsak ismét hallanám édesanyám szájából az említett parancsokat.

A könnyeimmel együtt most a lábaim is útnak erednek, és elhagyom

Józsi bátyám pajtáját. Napok óta nem csináltam semmi hasznosat, és már a kenyerem is elfogyott, így hát átmegyek Kali nénihez hátha egy újabb túra favágásért ismét megkínál valami házi kosztal. Amint belépek az utcaajtón a kuttyája Bundi már epekedve vár. A sejtéseim szerint ő is az éjség[2] miatt ugat. Nem telik sok időbe, és Kali néni kívánszorog a házból.

-Adjon Isten Kali néném!

-Szervusz Jóska! Mi járatban vagy itt?

-Ne tessék haragudni a zavarásért. Dolgozni jöttem, ha esetleg a munkából meg a főztéből van-e még.

-Neked Jóska fiam? Hát hogyne lenne, meg van egy kis falat nekünk, addig abból jut neked is.

-Hálásan köszönöm Kali néném! Mondja hát, miben lehetek ma a segítségére?

-Jóska fiam, attól félek ma is fát kellene

vágnod. Az a nyamvadt favágó még mind nem végezte be a dolgát. Mire eljön ide hozzánk is már kinyílik az ibolya.

-Sose idegeskedjen Kali néném, én nem az a fajta ember vagyok, aki fél a munkától. Menjen be kéd, melegítsen egy tányér levest és készítsen ki nekem egy pár falatot holnapra is. A favágáson meg ne üsse a fejét, majd ütöm én helyette a fejszét!

-Köszönöm szépen fiam, mi lenne velem nélkülüed?

-Én köszönöm Kalinéném, maga nélkül velem aztán tényleg nem tudom mi lenne...

Nem hazudtam sokat, ha Kali néni nem adna nekem minden másodnap enni, és ha Józsi bácsinak nem lenne az a meleg pajtája, csak a jó Isten tudja mi lenne velem akkor.

Favágás közben, mint valami rémkép, a szüleim emléke ismételen nem hagy nyugodni. Élénken bevillan az a nap amikor két évvel ezelőtt,

januárban levél érkezett a katonaságtól. Anyám és az én szemem is csak úgy csillogott az örömtől. Arra számítottunk, hogy édesapámtól érkezett, de a szörnyű igazság nem, hogy csillogást hanem egyenesen könnyeket csalt a szemeinkbe. A levél nem apámtól, hanem apámról szólt. Az állt benne, hogy a legutóbbi bevetéskor apámat a fronton lelőtte az ellenfél egyik katonája, rögtön az életét vesztette.

Amit akkor éreztünk édesanyámmal azt nem tudom hozzá hasonlítani semmi máshoz. Nincs az a hóvihár a földön, amely fagyosabbá tette volna a szívemet mint az a hír. Azóta lefekvéskor még mindig érzem, hogy a szívem már nem azt az ütemet járja amit egészen addig a pillanatig. Fájt, kimondhatatlanul fájt és még mai napig is fáj, de az, hogy ez után, rá pár hónapra édesanyámat is elvesztettem az még jobban tönkretett. Apám temetése után anyám hetekig ágy-

ban feküdt és magas láza volt. Mindent megtettem érte, de az ő szívfájdalma erősebb volt, mint az én gyermeki szeretetem. Rákövetkezendő pár hétben már édesanyám temetésén is túl voltam. Árva lettem. A házunkat pedig a rengeteg adósság miatt elvette az állam. Nem volt többet ahova és akihez hazamennem. Kali néni és a közeli szomszédjai többször is vitába elegyedtek azon, hogy mi legyen az én sorsom, de nem tudtak kitalálni egy kivitelezhető megoldást sem. Kali néni-nél csak egy szoba van és abba él ő, a férje, emellett pedig még 3 gyerek, nem fértem volna el én is. A szomszédok többsége nagyon szegényesen éltek, alig tudták a mindennapi ennivalót előteremteni nem, hogy még engem is befogadjanak. Tudom, hogy ez egy elég nyomós indok, de az igazság az, hogy szerintem nem is szívesen tették volna meg, még ha lett is volna, hogy. Ugyanígy volt ezzel a falu többi lakója is.

Nem, hogy szállást adjanak nekem, de még a fejeiket is elfordították, ha megláttak engem az utcán sétálni. Az egyetlen remény Józsi bácsi pajtája, és Kali néném főztje maradt. Titokban, csak mi hárman tudtuk ezt. Ezért kellett mindig bujkálnom, ha ott voltam, mert az emberek úgy tudták, hogy valahol az utcán töltöm az éjszakáimat, és ha megláttak volna ott rögvést kaptak volna az alkalmon és pletykába kezdtek volna. Így hát, jobb volt ezt ekképp megoldani.

Miközben Kali néni hűségesen csomagolja nekem a jófakatokat, addig én készen is leszek a favágással. Szerencsémre, ma csak két taliga fát kellett felaprítanom, így hát nem vett túl sok időt igénybe. Meglepetésemre, talán karácsony alkalmából, nem csak egy napra való ételt kaptam, hanem jó pár napra való. Mondanom sem kell, hogy milyen boldogan és mosollyal az arcomon indultam vissza az én tit-

kos helyemre, a pajtába. Mikor megérkeztem már csak a szunyókáláson járt az eszem és a jó meleg szalma látványa még csábítóbbá tette ezt a gondolatot, így hát újra álomra hajtottam fáradt fejemet.

Reggel hirtelen ijedséggel ébredek fel, mivel egyből eszembe jut, amit Kali néni mondott a tegnap. „Fiam, ma jól bújj el és maradj a pajtában, mert ma Pista napja van és a fiatalság ma útnak indul felköszönteni a Pistákat. Nehogy észrevegyen valaki téged és beáruljon Józsi bátyádnak”! Emiatt egész végig csendben próbáltam lenni, egészen addig a pillanatig amíg nem kezdtem el hallani a folyamatosan felém közeledő emberek hangját. Igyekeztem elbújni a szalmák mögött, de akkor már tudtam, hogy vége van a bujdosásnak és nagy büntetést fogok kapni a falusiaktól azért mert már a második éve Józsi bácsi pajtájában alszom. A félelmem erősségét ütemesen dik-

tálta a szívem, ami egyre többször és egyre jobban vert míg nem egyik pillanatban szinte meg is állt. A pajta ajtajánál árnyékokat láttam és mozgásokra lettem figyelmes. Hirtelen megint eszembe jutott édesanyám szava amikor azt mondta nekem: „fiam bármit is követtél el ne várd meg míg bolhából elefánt lesz, inkább valld be mihamarabb a vétkeidet.” Erre visszaemlékezve ösztönözve lettem arra, hogy előlépjek és bárki is legyen itt a pajtában, mondjam el neki, hogy én miért vagyok itt. Ekkor előre is léptem, de egy kedves meglepetés fogadott. Elöttem ott állt Kali néni és a falu több lakosa is Józsi bácsival együtt. Mielőtt a számat beszédre nyitottam volna Kali néni megszólalt.

-Jóska fiam! Tudtam, ha azt mondom, hogy bújj el akkor elfogsz bújni és nem csavarogsz el kitudja hova. Szerettem volna elmondani neked a jó hírt, és azt akartam, hogy jelen legyen Józsi

Józsi bátyád és a szomszédok egyrésze is. Fiam, tudjuk, hogy két évvel ezelőtt elveszítetted a szüledet és az utcára kerültél. Akkor még, egészen eddig a pillanatig egyikünk sem tudott téged befogadni. Én már az elejétől fogva megbeszéltem Józsi bátyáddal, hogy ameddig a helyzetet meg nem oldjuk, addig maradhass a pajtájában télire és nyárára is. Mindig csodálkozva mondtad el nekem, de valójában ezért nem jött soha senki ide amikor te itt voltál. Én vállaltam, hogy adok neked enni, de tudtam, hogy nem fogad-

nád el ezt csak úgy ezért mindig először munkával kínáltalak és csak aztán az étellel. Idénre már sikerült megoldanunk, hogy véglegesen Józsi bátyádnál maradj és nem a pajtában, hanem a házban foglalsz majd helyet. Kialakítottunk neked egy szobát, ahol senki nem fog zavarni és nyugodtan ellehetsz ott. Nagy szeretettel fogok főzni, mosni és takarítani rád, de csak azzal a feltétellel, ha ebben néha te is segíteni fogsz nekem. Nem kell többet félned, nem kell többet vágynod egy saját, meleg otthonra, de legfőképpen családra

mert most már mindannyian itt vagyunk neked és együtt egy igazán nagy családot alkothatunk.

Ekkor a szívem egy új dallamot játszott, ami eddig ismeretlen volt számomra. A fájdalomtól kihűlt testemet most melegség töltötte be. Az ajkaim szóra nyíltak volna, de e helyett egy mosoly került ki az arcomra.

Ez volt az utolsó olyan karácsony amikor a szememből kicsorbult a könny.

[1] *ünnepe (tájszólás)*

[2] *éhség*

Riti József Attila

Korcsolya

Életkép a múltból

Hideg volt, napok óta hideg. Befagyott a víz és a sétatéri tóban, melyben már nem halásztak a nyugdíjasok. Az utcák is elnéptelenedtek esténként, a város elcsendesült, csak a szél süvítése hallatszott a puszta utcákon. Tél volt és csend.

Egy decemberi

reggelen, nem sokkal karácsony előtt, kakaskorékoláskor lassan esni kezdett a hó. Megszokott volt annakidején ez a jelenet, akkor még hullott a hó, nem mint napjainkban.

Sötét volt, a gyerekek még aludtak, de a szülők már fent voltak. Tüzet kellett gyújtani és reggelit készíteni a gyerekeknek, kiket várt az óvoda és az iskola.

Gábor begyújtotta a tüzet, a lángok mohón és éhesen, jóízűen maradtak a kandalóba dobott fahasábokat. Mária közben megkente a vajjas kenyereket, mely mellé kolbászt és savanyú uborkát készített, majd elment ébreszteni kezdte a gyerekeket:

- Hunor, Erzsébet ébresztő, reggel van – mondta és mindkettőnek pusztit nyomott a homlo-

kára majd folytatta – kész a reggeli.

A gyerekek lassan ébredtek, álmosan, alig kinyitott szemmel Hunor megkérdezte az anyjától:

- Teát készítettél?

- Igen, – válaszolt az anyuka – menta teát, ahogy szeretitek.

A gyerekek kimásztak az ágyból és úgy pizsamáson kimentek a konyhába és a gondosan megterített asztalhoz ültek. Hunor és Erzsébet is éhesek voltak már, falánkan ették a vajaskenyeret és hozzá jóízűen kortyolgatták a mézes, citromsós mentateát. Mária citromsóval pótolta a citromot, ugyanis évek óta nem lehetett kapni citromot a boltban.

A gyerekek nem is tudták mi a citrom, Hunor talán evett belőle pár éves korában, de Erzsébetnek alkalmá sem volt megkóstolni. Volt amikor a hazai boltokban is árultak citrusféléket, de azok az idők elmúltak. Azóta majdnem mindent kártyára árultak a boltban, kivé-

ve a sóshalat, amit ingyen adtak a sör mellé. A boltok szinte mindig üresek voltak, néha a létminimumot sem lehetett kapni csak feketén, kéz alatt (persze aki tudta hol kell beszerezni). Néha hoztak árut is, de ilyenkor órák hosszát kellett sorban állni. Mikor miből volt hiány. Mária és Gábor is sokszor álltak sorba a gyerekekkel eperrel töltött csokoládét, cigarettát, húst vagy egyebeket vásárolni. Ha türelmesen kiállták a sort és kaptak mindent, amit szerettek volna szerencsésnek tartották magukat. Boldogok voltak, hogy örömet szereztek a gyerekeknek azzal a mára ehetetlennek tartott eperkéses csokival, melyben olyan krém volt, amit ma valószínűleg lefoglalnák a hatóságok.

Már egészen kihajnalodott mikorra a gyerekek befejezték a reggelit. Ekkor tűnt fel nekik, hogy havazik és más jó kis hóréteg borítja az udvart, annyira örültek, hogy ki sem tudtak bújni a

bőrükből.

- Apa délután nem készítünk hóembert? – kérdezte Erzsébet az apjától.

- Dehogyan, miután hazajöttem a munkából készítünk hóembert, este pedig elmehetünk a parkba korcsolyázni, ha akartok.

A gyerekek örvendtek apjuk ötletének, bárminek örvendtek abban az időben. Nagy választékjuk nem volt, hegyi üdülőtelepre nem mentek, nem olyan volt a helyzetük. Nem mentek ugyan a hegyekbe, de a városban sem maradtak, bármikor mehettek falura, ahol állatok és sok barát várt rájuk. Gábor nem a városban született, hanem egy közeli, mezősegi faluban, ahonnan tizennégyévesen városra került tanulni, majd pedig dolgozni.

Miközben a gyerekek reggeliztek, Gábor a kandalló előtt ült a karosszékekben és kávé szűr- csölt, a háttérben pedig valami karácsonyi zenét sugárzott az állami rádió.

Újságot nem olvasott, minek is, úgy sem volt benne semmi érdekes, csak állami propaganda, a nép „legboldogabb” fiánk dicsőhimnuszokat írtak. Mondjuk az utóbbiból bőven ment a rádióban és a televízióban is, ahol napi több órán keresztül zengtek az ódák, vagy a róla szóló híradások. Filmet is közvetítettek ugyan, hétvégenként, de ezek is erősen ideológiai töltetűek voltak. Képesek voltak a történelmet is meghamisítani, csak, hogy az állampárt cselekedeteit legitimizálják. Ceaușescu vérvonalát egészen Boirebisztasz dák királyig vezették vissza, az alárendelt történészek. Természetesen mindenki tudta mennyire nagy marhaság ez, de a „Kárpátok géniusza” és ennek elnyomó rendszere nem tette lehetővé azt, hogy szóvá tegyék elégedetlenségüket. Aki mégis megtette azt elnyelte a büntetés-végrehajtás, azaz a börtönök, elmeógyógyintézetek vagy a munkatáborok.

Reggeli után

mindenki ment dolgozóra, Gábor a városszéli vasgyárba, Mária pedig a belvárosban, a ferences kolostor egyik lebontott ága helyett szocreál stílusban felépített épületben, ahol varrónőként dolgozott a helyi termelőszövetkezetnek. Az épület egy részét még anno a negyvenes években államosították, majd lebontották és helyébe felépítették azt a komplexumot, amelyben a varóda és egy divattárúbolt működött.

Munkába menet Mária kitette a gyerekeket a közelben működő óvodában és elemi iskolában. Erzsébet volt az ovis, óvodája a város egyik legrégebbi intézménye, melyben már a 19. század végén is óvodaként működött, a város első kisdédóvója volt. Hunor iskolája is többnyire iskola volt, a történelem folyamán azonban egy rövidebb ideig fogadóként is működött. Itt volt a néhai Fehér Ló nevű fogadó, melyben egy rövid ideig Petőfi Sándor és felesége is megpihentek 1847

őszén, mikor nászútjukról mentek vissza Pestre.

A nap hamar eltelt, már amennyire hamar eltelhet egy decemberi nap. Az óvodában és az iskolában a karácsonyi ünnepélyre (vagy téli ünnepélyre, ahogy akkoriiban mondták) készültek, ahol persze a szokásos karácsonyi vagy téli énekek mellett nem maradhattak el a vezért dicsőítő himnuszok sem. A karácsonyi ünnepségen majd angyaljárás is lesz, természetesen, csak éppenséggel nem angyalnak, hanem (szovjet mintára) Téalapónak hívták annakidején.

A varrodában megszakadva dolgoztak ugyanis mindenkinek kellett új ruha az ünnepre. Annak idején szinte mindenki varratott magának ruhát, ugyanis a boltból nehezen lehetett jó minőségű ruhát vásárolni, ugyanis minden, ami arravaló volt exportra került, ugyanis Ceaușescunak szüksége volt valutára.

A sok munka ellenére a dolgozóknak jutott idejük arra is, hogy egy-

mással kommunikálnak. Megosztották egymással sütireceptjeiket, illetve elmondták, ki hogyan készül karácsonyra. Bár mindenhol volt a Securitatenak beépített embere karácsonyról beszélni a '80-as évek végén már nem volt tabu. Ilyesmiért senkit sem vittek be. Bár továbbra is szigorú és gyilkos volt a rendszer már senkit sem lőttek le a füzesi[1] erdőben, mint anno a '40-es évek végén – '50-es évek elején. A rendszer utolsó két évtizedében tartottak a külsőségekhez és a rezsim ellenségeit, akiket elnyelt a büntetés végrehajtás valamilyen köztörvényes bűncselekmény vádjával ítélték el. Hivatalosan nem voltak politikai fogjak mint a korábbi évtizedekben.

Iskola és óvodavégzés után a gyerekeket a mamájuk, Mária édesanyja Rozália elvitte magukhoz, ahol mindig volt számukra egy kis meglepetés (füstölt kolbász vagy egyéb hasonló finomság), ugyanis a tata

vadász volt, így vadhúsból sohasem volt hiány. A szülők munkája miatt a gyerekek kénytelenek voltak a nagyszülőknél maradni. A nagyszülők nem nagyon volt alternatíva, ugyanis dadusok alig voltak, ha voltak is kis számban, ugyanis kevés család engedhette meg magának ezt a luxust. A rendszer sem nagyon támogatta ezt, ugyanis jól kiépített bölcsőde – óvoda -napközi hálózat volt, ahol a kisgyerekek ideológiai nevelése kiemelt szerepet játszott. Persze nem minden gyerek járt napközibe (ahogy Mária kislánya, Erzsébet sem), a rövidprogramos gyerekeknek ott voltak a nagyszülők vagy a szomszédok.

Délután a gyerekek már türelmetlenül várták az apjukat, aki kicsit később jött haza, ugyanis ő volt a munkahelyén a szakszervezetis és az ő felelőssége volt a karácsonyi ajándékok kiosztása. Karácsonyi ajándék azoknak az alkalmazottaknak járt, akiknek

volt kiskorú gyereke.

A gyerekek majdnem percnként néztek ki az ablakon, lesték mikor jön Gábor haza. Végül fél óras késéssel megérkezett az apjuk, akit már annyira vártak. Az öröm még nagyobb volt amikor meglátták az ajándékokat, mely ritkán látott csokoládét is tartalmazott.

Gábor bablevest ebédelt, amiben házilag füstölt csülök volt, átöltözött, hogy kimehessen a gyerekekkel hóembert készíteni. Miután meglett a hóember és a hócsata is, átázva, pirospozsgás arccal bejöttek a házba, ahol Mária forró kakaóval és házikeksszel várta őket.

Annakidején a nyolcvanas években nem sok mindent lehetett vásárolni a boltban, így az emberek úgy boldogultak ahogy lehetett. A legtöbben, bár tiltott volt, disznót vágtak karácsonyra, amit vásároltak, vagy otthon tartottak. Az elején titokban vágtak disznót, a nyolcvanas évekre azonban már a tömbházak előtt vagy mögött.

Az elején titokban vágta disznót, a nyolcvanas évekre azonban már a tömbházak előtt vagy mögött. November – decemberben megszokott volt hajnalonként a visító sertések hangja, meg a perzselt bőr illata. Az ilyen disznóvágás igazi kulturális jelenséggé vált a balkáni országban.

Este, amint reggel meg volt ígérve kimentek a gyerekekkel korcsolyázni. A gyerekeket jól felöltöztették, vállra vették a korcsolyát és elindultak a sétátér felé. A város pusztá volt, az üres boltok vitrinjéből mosolygott a vezér portréja.

A sétátérre érve, az ódon fák között egyre többen voltak, mindenki sietett a tavon kialakított korcsolyapályára, mely hemzsegett a korcsolyázóktól. A tó mellett egy rögtönzött pulton forralt bort, forró teát és sültgesztenyét árultak, mielőtt elég hosszú sor kígyózott. A hangulatot az a karácsonyi zene is fokozta, mely a tó melletti őrbódé előtt felállított

rosszul recsegő hangszóróból sugároztak. A rendszer furcsasága volt, hogy ilyenkor karácsony előtt alkalomhoz illő zenét is le lehetett játszani, persze nem vallásos karácsonyi zenét.

Nagy volt a nyüzsgés a fagyott tó partján, ahol az emberek boroztak vagy teáztak, sült gesztenyét fogyasztottak. A karácsonyi zene is megadta a hangulat alapját. A hangulatot a korcsolyázó gyerekek vihogása is fokozta. Egy olyan idillikus világot mutatott magáról a jelenet, mely feledtette a szűkölködést és a nélkülözést, ami az országban volt. Mindez azt bizonyította, hogy az ember minden helyzethez alkalmazkodik és megtalálja mindenben a jót. Bizonyítja, hogy az ember alapból fogva jó, csak a történelem viszontagságai kényszerítik arra, hogy időnként dehumanizáljon.

Hunor és Erzsébet óvatosan és talán félve léptek a jégre. Hunor már egészen jól boldogult. Hamar tanult, igaz ez már

a harmadik vagy a negyedik alkalom volt, hogy korcsolyázni jöttek ezen a télen, mióta megkapta unokatestvére kinőtt korcsolyáját. Erzsébet még nem boldogult olyan jól, bár ő is volt már a jégen, lassabban tanult, mert kisé félt a jégtől. Korcsolyát neki jóval nehezebben találtak, a fél megyét bejárták mire találtak egy használt, de jó állapotban lévő korcsolyát. Igaz nagy volt még neki, egy jó számmal is talán, de ez nem volt akadály. Vattát dugtak az cipő orrába és meg lett oldva a probléma.

A jégre lépve Hunor megtett pár métert majd látványosan esett egy nagyot, amit Erzsébet kacagással díjazott, Hunor mégsem volt dühös. Tudta, hogy ez is benne van a pakliban ilyenkor.

-Erzsébet próbáld meg te is egyedül – mondta Hunor miközben felált – menni fog neked is.

-Nem akarok el-esni mind te – mondta a kislány.

-Nem fogsz, de ha

mégis akkor felálsz. Csak így tanulsz.

Erzsébetet a szülei is biztatták és a kislány bátorságot kapott és óvatosan eleresztette szülei kezét. Megtett egyedül pár lépést, nem esett el ugyan csak kissé eltántorodott, de így is nagyon örvendett a teljesítménynek.

-Ügyes vagy – mondta a lány apja – látod megy ez.

-Hamarosan te is úgy csúszol majd, mint Hunor. – tette hozzá az anyja is.

-Nem kell félj az eséstől – mondta Hunor – emlékezz vissza mit szokott mondani apa, csak ez esik el, aki tud valamenynyire korcsolyázni.

Ezután Hunor mosolyogva megfogta húga kezét és lassan ketten csúsztak a jégen, szüleik felügyelete alatt.

-Látod megy ez így, – mondta a fiú – csak nem kell félni, akkor sem, ha elesel. Emlékszel a múltkor én is mekkorát estem? Még csúsztam is egy kicsit hason.

-Igen. – mondta a kislány kuncogva, mert eszébe jutott milyen vicces volt az eset és mekkorát kacagtak. – Még most is kacagok rajta, ha eszembe jut. Még korcsolyáztak egy kicsit és kimentek a jégről, a szülők javaslatára teát és gesztenyét vettek, majd félrehúzódva fagyasztották, amit vásároltak, a szülők meg beszéltek.

A háttérben hangfoszlányok hallatszottak, egy nagytata mesélt az unokáinak:

-El sem tudjátok képzelni milyen jó dolgok van. Annakidején még negyvennégy[2] karácsonyán nem voltunk ilyen szerencsések. Otthon voltunk és nélkülöztünk.

-De tata téged nem vittek katonának? – kérdezte az egyik unoka.

-Nem – kisfiam, mondta az öreg, majd pár másodpercnyi gondolkodás után hozzátette – mert egyedüli családfenntartó voltam. Édesapámat még 1937-ben vitte el a tüdőgyulladás, pár nappal a 18. születésnapom után,

hátra hagyva a beteges édesanyámat és három kiskorú testvéremet. Az egyik, a legkisebb, Rózsika, alig volt öt éves. Gondoskodnom kellett róluk, mert nem voltak könnyű évek azok sem. Nehéz volt az élet, szegénység volt, de ott voltunk egymásnak és jól megvoltunk.

-Tata mesélj csak arról, hogy milyen volt a karácsony a háborúban! – kérte meg az öreget a másik unoka.

-Háború volt – kezdett bele az öreg és kortyolt egy nagyot a gőzölgő forraltborból, a legszükségesebb élelmiszereket is alig tudtuk beszerezni. Bár falun éltünk és a legtöbbet megtermeltünk a kertben még is alig volt valamink, amit félre tudtunk tenni, mert a legtöbbet be kellett szolgáltatni. Kénytelenek voltunk segíteni egymásnak. Alig jutott kenyérre a fehér lisztünk, kalácsról szó sem lehetett. Helyette málét[3] sütöttünk, málélisztből[4] de annak is nagyon örvendtünk. Málélisztünk sem volt túl sok,

mert a málét meg kellett osztani az állatokkal. Már akinek volt valamilyen állata. Az ebédhez tyúkot vágtunk, amit jól beosztott édesanyám, hogy több napra jusson belőle. Nem lehetett pazarolni.

-Karácsonyfátok sem volt? – kérdezte az idősebb unoka

-De az volt – válaszolt a nagytata, majd folytatta. Az erdőből lehetett vágni fenyőt. El is mentem kivágtam egy szépet, egyedül mentem, mert farkasordító hideg volt, de majdnem ott hagytam a fogam. Mikor majdnem végeztem neszt hallottam magam mögött. Odafordultam és három nagy bestia farkas volt. Dühösek és éhesek voltak, csillogott a szemük és engem néztek ki vacsorának. Végül mégsem én voltam a karácsonyi eledelük, mert annyit hadonásztam a fejszével és ordibáltam rájuk, hogy egy idő után feladták és elmenekültek. Ahogy szabadultam fogtam a fenyőt és gyorsan hazamentem. Persze mindezek mellett ott volt

még a háborútól való félelem is. Édesanyám félt, hogy elvisznek engem is katonának és egyedül marad a gyerekekkel. Jó dolog is volt azonban abban a karácsonyban. Szenteste az egész falu összegyűlt a templomba és közösen ünnepeltünk. A legszebb az volt amikor az egész gyülekezet, a nagy karácsonyfa köré gyűlve énekelte a Csendes éj-t. Annál szebb pillanatot ritkán élt meg az ember.

Gábor és családja csendben hallgatta a beszélgetést. A gyerekek közül Hunor szólalt meg hamarabb.

-Apa nagytata is volt katona a háborúban?

-Jaj dehogy, – válaszolta az apja – őt nem vitték el, mert még kis-korú volt. Nem volt még felnőtt. Háborúba csak a felnőtteket vitték el. De minden bizonnyal nekik sem lehetett jobb az akkori karácsony. Mikor megyünk falura megkérdezhetitek őket. Tudjátok, hogy szívesen mesélnek. Főleg nagymamátok. Az idő lejárt, egyre ké-

sőbb lett, a korcsolyázás, a csípős hideg szél által élénkpirosra vörösödött arcokkal, de lélekben átmelegedve a tea és az együtt töltött csodálatos órák miatt, a korcsolyával a vállukon ballagtak hazafelé az egyre ritkuló embertömegből. Ahogy távolodtak egyre halkabb lett a zene, míg végül a parkból kiérve a kiürült Főtérré, ahol csak az öreg katedrális állt büszkén és tűrte a hideg szél és az idő kemény vasfogát.

Hazaérve a házba, Gábor hamar felélesztette a tüzet, Mária előkészítette a vacsorát, amit közösen fogyasztottak el. Mindezek után odaszolt Gábornak:

-Lefektetem a gyerekeket, te addig megkérlek intézd az állatokat. Mária felállt az asztaltól majd a gyerekek felé fordult és azt mondta nekik:

-Gyertek kincseim aludni, későre jár az idő.

A gyerekek szófogadóan, anyjukkal közösen a belsőszobába vonultak. Gábor is felállt az asztaltól, majd lábon fel-

hörpintette az utolsó korty bivalytejét a pohárból és kiment intézni az állatokot.

Dolga végeztével bejött a házba, majd kabátját letéve bevonult a hálóba, ahol látta nincs még ott felesége. Magába motyogva mondta biztos még olvassa az esti mesét és a karosszékre heveredett, majd a gondosan fehér lepedőbe tekert rádióhoz[5] fordult, bekapcsolta a rádiót, amit a Szabad Európa hullámhosszára tekert. A rádióban karácsonyi zene ment, ami rövid idő után elhalkult és egy recsegő férfigang bement a következőket:

- Itt a Szabad Európa Rádió, rendkívüli híreink következnek Romániából. Temesváron ma délután a hadsereg éles löszert használt a békés tüntetőkkel szemben.

Viccek

- Apu... találtam egy elvesztett labdát.
- Honnan tudod, hogy elveszett?

Több forrás szerint halálos áldozatok és számos sebesült van. A tiltakozások Tőkés László református lelkész kilakoltatása miatt kezdődtek, de mára az általános elégedetlenség kifejezésévé váltak a Ceauşescu-rezsim brutalitása ellen. A hatóságok el akarják hallgattatni a népet, de Temesvár polgárai továbbra is az utcákon vannak. Ezeket hallva, Gábor még lehúzta egy kicsit a rádió hangerejét és közelebb hajolt a készülékhez, mely tovább sorolta a karhatalmom szörnyűségeit, majd motyogva a következőket mondta:

-Hmm, nem jó, ami történik. Remélem László[6] megússza osztálytársam és jóbarátom volt. Remélem mi is megmenekülünk.

Mindezek után kézre kulcsolta a kezét és

- Hát a gyerekek az udvaron még most is keresik...

Mi volt a rövidlátó turista utolsó mondata egy erdélyi erdőben tett túrán?

elmondta a miatyánkot, majd kikapcsolta a rádiót. Ebben a pillanatban lépett be a felesége, aki hálógiget húzott magára, majd az ágyba bújt és annyit mondott:

– Aludjunk!

Gábor követte feleségét és lefeküdt, hamar álomba szenderültek és egy jobb világról álmodtak. Egy olyan világról, ami hamarabb eljött, mint ahogy remélték volna.

Szamosújvár

2024. december 31 –
2025. január 2

- [1] Ördögösfüzes
- [2] 1944
- [3] Kukoricamálé sütemény
- [4] Kukoricaliszt. A kukoricát málénak mondják az erdélyi Mezőségen.
- [5] hogy ne látszódjon a fénye.
- [6] Tőkés László

lyi erdőben tett túrán?
„- Mondja, maga mindig bundában szedi a málénát?”

Szerkesztőség:

Főszerkesztő:

Riti József Attila

Főszerkesztő helyettes:

Fodor Emőke

Szerkesztők:

Felszegi Imre

Ferenczi Izabella Zsanett

Fodor Emőke

Riti József Attila

Székely Csaba

Korrekktor:

Fodor Emőke

Kiadja és működteti:

Téka Alapítvány

Elérhetőség:

www.kozlony.ro

info@kozlony.ro

0770109709

ISSN 2784 – 2800

ISSN-L 2784 – 2800

Hírdetések / támogatók

**FEDEZD FEL MOLNÁR
ANNAMÁRIA FŐTÉRI
VEGYESBOLTJÁNAK
KÍNÁLATÁT!**

CSIPKE, SZALAG, TÚ, CÉRNA, GOMB,
HÁZTARTÁSI KELLÉKEK

A Creative Workshop kínálatának egy része

RMDSZ

**COMMUNITAS
ALAPÍTVÁNY**

**CREATIVE
WORKS**

**Ha támogatná lapunk
megjelenését akkor
támogatását utalja a
következő bankszámla
számra:**

Fundația Culturală Téka

Cod fiscal : 7309675

405300, Gherla, str. Mihai

Viteazul, nr. 39, jud. Cluj

LEI
RO90BRDE130SV07017121300
HUF

RO45BRDE130SV39908781300

Sfiwt kod: BRDEROBU

**Megjegyzéshez írja oda,
hogy a Szamosújvári Köz-
lönynek szánja!**

Köszönjük!